

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת קדושים

כ"ט ניסן תשפ"ב 1126

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	6:42	6:58	6:52	7:01
מוצאי שבת	7:57	7:59	8:00	7:58
רבנו תם	8:37	8:39	8:40	8:37

שבת מברכין: המולד יהיה בליל ראשון בשעה 5 ו-20 דקות וחולק אחד

הילולא דצדיקיא

- כ.ט. רבי משה מקוברין מח"ס 'דבש השדה'
- כט. רבי מרדכי שלום פרידמן האדמו"ר מסדיגורא
- ל. רבי יעקב בירב
- ל. רבי אשר חנניה בעל שו"ת 'שערי יושר'
- א. רבי משה שמואל שפירא ראש ישיבת 'באר יעקב'
- א. רבי מסעוד הכהן מח"ס 'פרחי כהונה'
- ב. רבי שמואל מניקלשבורג
- ב. רבי יעקב יוסף
- ג. ר' אריה ליב ציניץ בעל 'מלא העומר'
- ד. רבי יעקב ששפורטס מח"ס 'ציצת נובל צבי'
- ד. רבי יוסף תאומים בעל 'פרי מגדים'
- ה. רבי מאיר אוירבאך
- ה. רבי חיים שרגא מערץ אדמו"ר מ'תולעת יעקב'

משפיר לדוד רבי עקיבא ומידת אהבת חנינם

עבודתם תחת סבלות מצרים, הן בעת הליכתם במדבר, ואף בשעה שעלה למרום נלחם כנגד המלכים שרצו למנוע מעם ישראל את קבלת התורה (שבת פח, ב), כך גם רבי עקיבא שהיה ניצוץ של משה רבינו, לחם כנגד הרומאים שבקשו לעקור ולהשכיח את התורה מעם ישראל.

רבי עקיבא מוצא בבר כוכבא, מידה זו של עזרא לזולת, שכן ראה היאך שהוא משתדל ללכד את עם ישראל בכדי ללחום כנגד האויב. וחלף שנאת חנינם שהביאה לחורבן בית המקדש, הוא ביקש להביא לאהבת חנינם. אמנם מוצא בו גם חיסרון במה שהוא לא שמר את המצוות כראוי, ואף הרבה להרשיע בשעה שקצץ את אצבעות ידיהם של חייליו והטיל בהם מומים (איכ"ר ב, ד). אך רבי עקיבא קיים בעצמו את דברי התנא רבי יהושע בן פרחיה (אבות א, ו) "הוי דן את כל האדם לכף זכות".

כך לימד זכות על בר כוכבא, שכן סבר שהתנהגותו השלילית של בר כוכבא נובעת מהשפעת הרומאים. אך מאחר ועתה הוא חפץ להילחם כנגדם, אם כן צריכים לסייע לו. שכן כאשר ינצח אותם, בוודאי שתבטל השפעתם על בני ישראל. ואף הוא עצמו ישוב למוטב שכן מצוה גוררת מצוה (שם, ד, ב). ובוודאי שלאחר שבר כוכבא פתח פתח כחודו של מחט, יפתחו לו מהשמים פתח שיהיו עגלות וקרוניות נכנסות בו (שהש"ר א, ג). מכיון שהאדם צריך להתחיל במצוה קטנה, וכך יוכל להגיע בהמשך לדרגה גבוהה, עד שיגיע למדרגת 'כוכב' שהוא חלק מיעקב אבינו.

משום כך קרא עליו רבי עקיבא את הפסוק (במדבר כד, יז) "דרך כוכב מיעקב". וכמו שכל יהודי מזרעו של יעקב יכול להתעלות ולהגיע לדרגה גבוהה, כך בר כוכבא דרך לו דרך להתעלות. ולכן לא התחשב רבי עקיבא במה שבר כוכבא עתה אינו הגון, שכן העיקר במה שהוא מבקש ללחום כנגד האויב המבקש להשכיח את התורה מישראל, פעולה שבודאי צריך לתמוך בה. זו היתה כוונתו של רבי עקיבא בשעה שהיה נושא את כליו, דהיינו, ליעצו ולעורר בליבו את רוח הגבורה, ורוח המלחמה לא רק כנגד האויב מבחוץ אלא גם כנגד היצר הרע.

יסוד גדול זה למדים אנו מרבי עקיבא. כשרואים יהודי שדרוכו צליחה, אזי למרות שהוא רחוק מהיהדות, לא צריכים לבזו לו אלא להיפך - לקרבו ולשאת את כליו. היינו להסיר ממנו את אותם כלים ומידות רעות שדבקו בו, ואז ישוב למוטב על ידי שישים בקרבו כלים חדשים, כלים של תורה, כלי מחזיק ברכה, חלף הכלים הישנים. וזו היתה משאת נפשו של רבי עקיבא; להביס את הרומאים ולאחד את עם ישראל, ובזכות זה להחזיר עטרה ליושנה תחת שלטון משיח צדקנו.

בעמדנו בין פסח לעצרת, ימים שבהם חלים ימי ההילולא של שני התנאים הגדולים; רבי שמעון בר יוחאי, ורבי מאיר בעל הנס, תלמידיו של התנא הקדוש רבי עקיבא, ראוי שנייחד מספר מילים לזכרם. אך בטרם נדבר בהם, יש קודם לעיין בענייניו של רבם של רשב"י ורבי מאיר בעל הנס, הלא הוא התנא הגדול רבי עקיבא.

מובא ברמב"ם (פרק י"א מהל' מלכים ה"ג) רבי עקיבא, חכם גדול מחכמי המשנה היה והוא היה נושא כליו של בן כוזיבא המלך, והוא היה אומר עליו שהוא מלך המשיח. וכן מצינו בחז"ל (ירושלמי תענית ד, ה) שלמרות הסתייגותם של רבים מחבריו, חכמי ישראל, בכל זאת המשיך לדרוש עליו את הפסוק (במדבר כד, יז) "דרך כוכב מיעקב", "דרך כוזבא מיעקב". וכשראה אותו אמר: דין הוא מלכא משיחא (זה הוא מלך המשיח).

והדברים צריכים ביאור. האיך יתכן שרבי עקיבא שהיה יותר גדול ממושה רבינו (במ"ר יט, ו) יחזיק את בר כוכבא כמלך המשיח, והרי הוא ראה שאינו מתנהג כשורה וכופר בהשגחת הבורא? ולא עוד אלא שהיה נושא את כליו וקורא עליו שהוא מלך המשיח! עוד יש להבין מהו בדיוק ענין "נושא את כליו", שדווקא בזה ייחדו את קשריו של רבי עקיבא בר כוכבא.

ויש לפרש, לפי מאי דאיתא בגמרא (פסחים מט, ב) תניא אמר רבי עקיבא, כשהייתי עם הארץ אמרתי 'מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור...' אמרו לו תלמידי: 'רבי אמור ככלב'. אמר להם: 'זה נושך ואינו שובר עצם, וזה נושך ושובר עצם'. ויש להבין מדוע היתה שנאתו של רבי עקיבא כה גדולה כלפי תלמידי חכמים בזמן היותו עם הארץ, עד כדי כך שירצה לנושכם כחמור בומתי רושם אחר נשיכתו.

ונראה בזה, שרבי עקיבא תלה את אשמת החכמים בזה שהוא עם הארץ. וזאת מכיוון שהם לא עשו די בכדי לקרבו וללמדו תורה, ולכן היתה שנאתו גדולה כלפיהם, שכן לטענתו - אם ראית מקום שיש שם בורות, ועושים שם עברות למכביר, יש לתלות את הפגם בתלמידי חכמים, שאינם פועלים דיים בקרב עמי הארצות. וזה גורר אחריו שנאת חנינם ופרוד הלבבות.

ולכן כאשר עזרה לו בתו של כלבא שבוע, והלך ללמוד תורה עד שנהפך להיות לתלמיד חכם, עשה את כל שביכולתו בכדי לעזור לאנשים ולהשיבם למוטב. וכדמצינו בחז"ל שמספרים על גדולתו שרבי עקיבא (כלה רבתי, ב) שלקח אליו יתום {בן של רשע} וחינוכו, ולימדו תורה עד שגדל ואמר קדיש על אביו, וזה ביטל את גזר דינו הקשה של האב. וכן כאשר נתן לו רבי טרפון ד' אלפים דינרי זהב בכדי שיקנה לו עיר, נטלן רבי עקיבא וחילק אותן לעניים, שכן היה גבאי של צדקה.

דהיינו, הצדקה והחסד הזולת היו טבועים בקרבו. וכמו שמושה רבינו מסר את נפשו למען כלל ישראל, הן בזמן

דברי הנמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ומי ישלם על התספורת?

מעשה ביהודי ירא שמים שהלך ברחובה - של עיר, נתקל במספרה מסוימת, ונזכר שכבר הגיע הזמן שעליו להסתפר. הוא נכנס והבחין שלספר היתה כיפה גדולה על הראש, וציציות ארוכות, ועשה רושם כבעל תשובה 'טרי'.

הספר סיים את התספורת בזריזות ובמיומנות, וראובן קם מהכסא, מניח את משקפיו על עיניו, ומביט במראה. לפתע הוא נתקף בבהלה גדולה וצעק: "מה עשית לי? לאן נעלמו הפאות? גרמת לי לעבור על איסור חמור של השחתת פאות הזקן! איך אוכל להציג עתה את פניי ברחוב?"

הספר התנצל מעומק ליבו, וסיפר שחזר בתשובה רק לפני זמן קצר, והחל להתחזק, ומחמת ההרגל סיפרתי אותך כפי שהייתי רגיל לספר מאז ומתמיד, בעוונותי הרבים. והנה, בעוד המסתפר מחפש כיסוי לראשו, כדי שיוכל להינצל מהבושה ברחוב, פונה אליו הספר ומבקש את מחיר התספורת...

"על תספורת מזעזעת כזו אתה עוד דורש שכר? גם אילו היו משלמים לי הון רב, לא הייתי מוכן שיספרו אותי כך", הגיב הת"ח. עם מי הדין?

השיב על כך הגר"י זילברשטיין ('קול ברמה' 361) שפשוט שאין צריך לשלם לספר על מלאכתו, כי הוא גרם למסתפר לעבור על איסורים חמורים ולעוגמת נפש - רבה. ואין לטעון, שהתספורת מורכבת מכמה שלבים, ושצריך לשלם על שאר חלקי הראש שסופרו כראוי, כי התספורת כולה נחשבת לדבר אחד, ומהותה נוי ויופי, כמובא בסנהדרין (כב, ב) "מלך מסתפר בכל יום, שנאמר מלך ביופי תחזינה עיניך". ולכן, בודאי שהמסתפר לא נהנה ולא התנאה כלל ממלאכת הספר, אלא אדרבה הוזק והתבייש נוראות, עד שכעת אינו מסוגל לצאת מביתו.

ודומה הדבר למסופר בספר שמואל, אודות עבדי דוד המלך, שנשלחו לנחם את חנון מלך עמון; בבואם לארמון חשדום השרים כמרגלים, ולכן לקחם חנון וגילח את חצי זקנם. האנשים היו נכלמים מאוד, ואמר להם דוד המלך: "שבו ביריחי עד יצמח זקנכם ושבתם". וביאר הרד"ק: לא אמר להם לגלח החצי האחר, כי מנהגם היה שלא לגלח הזקן, וחרפה הייתה להם להיות מגולחי זקן.

לכן, יש להפוך את התביעה כלפי הספר, ולדון האם הוא חייב לשלם למסתפר דמי בושת עבור הבושה הנוראה שנגרמה לו, ודמי 'שבת' עבור הזמן שנמנע מללכת למלאכתו, עד שיגדלו פאותיו.

והנה בנוגע לבושת, נפסק בשו"ע (ח"מ, תכא, א): "אינו חייב על הבושת עד שיתכוון לביישו, והמבייש את חברו שלא בכוונה, פטור". ולכן גם הספר דגן פטור מבושת, כי לא התכוון להזיק ולבייש את ראובן.

אכן לגבי הפסד ימי עבודתו, קבע הרב כי הספר צריך לפייס את המסתפר ולשלם לו עבור הפסד ימי עבודתו.

והנה המסתפר שאל עוד, מה הדין בנוגע לדמי ביטול המצוות, הרי איני יכול ללכת לבית הכנסת ולבית המדרש, וכי על זה לא מגיע לי 'שבת'? ובכן, יעוין באלשיך הקדוש על הפסוק "רק שבתו יתן ורפא ירפא" (שמות כא, יט): "וישלם לו [החובל לנחבל] דמי בטלת מלאכתו בלבד, אך בטלת מלאכת שמים, אחר שביטלו מכמה מצוות ה', עודן עומדות להיפרע לפני האלוקים".

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ובתורה אתה עמל

באחד הלילות הייתי עסוק בכתיבת דברי תורה במשך כל הלילה מתוך עמל ועייפות רבה, והיה חסר לי משפט אחד בלבד כדי לחזק את הרעיון כולו.

והנה פלא פלאים, יהודי ממדינה רחוקה הגיע בדיוק באותו הזמן לבקרני, והביא לי במתנה ספר קודש שבו היו כתובים כל אותם הדברים שחפצתי בהם, וכן הופיע בו המשפט המתאים שהיה חסר לי לחיזוק הרעיון שביקשתי לכתוב.

אולם למרות עייפותי הרבה, במקום לשבת במנוחה ולשמוח על הספר שנודמן לידי וחסך ממני את מלאכת הכתיבה הקשה - התחלתי עוד פעם לכתוב את דברי התורה, והוספתי לחזק את הרעיון שלי מתוך עמל גדול מבלי לקחת מהספר שנודמן לידי את הרעיון שהיה כתוב בו.

ורק כאשר הושלמה מלאכתי - באה מנוחה לנפשי.

כי כך היא דרכו של בן תורה. כאשר הוא לומד סוגיה מסוימת מתוך עמל, והוא מתקשה בהבנתה וממשיך לטרוח בה ללא הפסק עד שהיא מובנת לו לגמרי - רק אז הוא מגיע לידי סיפוק נפשי גדול אשר אדם זר לא יוכל להבינו.

ולאחר כל זאת, במקום לנוח מעמל הסוגיה ומטורח לימודה, הוא אינו מתעצל, אלא ממחר להעלותה על גבי הכתב ביחד עם חידושיו היקרים מפז שחידש בה, ונמצא שבכך חזר שוב על דברי התורה.

ועוד בדידי הווה עובדא שנתקשיתי בסוגיה מסוימת במשך שבועיים ימים, ולמרות שייגעתי את מוחי בהבנתה - לא הצלחתי בשום אופן לרדת לשורשה.

הדבר טרד את מנוחתי והעיק עלי מאוד, לפיכך החלטתי להיכנס לבית המדרש ולצלול לתוך עומקה של הסוגיה, עד שאזכה להבין אותה כל צרכה ולמצוא תשובות לכל הדברים המוקשים שהיו לי בה.

בחסידי שמים, לאחר שהתייעתי והתאמצתי רבות, זכיתי בסייעתא דשמיא להבין את הסוגיה המוקשת על כל היבטיה השונים, ומצאתי תשובות אמיתיות לכל הקושיות שהיו לי בעניינה.

שמחתי שמחה רבה על כך שזכיתי סוף סוף להבין את הסוגיה, אולם בד בבד ייסרתי את עצמי על כך שאם הייתי עמל ויגע בסוגיה זו כבר כמה ימים קודם לכן באותה מידה שייגעתי בה ביום שזכיתי להגיע לפתרונה - בודאי הייתי זוכה להבינה כבר אז. ובגלל שנרפיתי ממלאכתי ולא יגעתי בה מספיק, על כן התהלכתי טרוד ומבולבל במשך שבועיים ימים, ושעות יקרות של לימוד תורה לא נוצלו כראוי באופן שניתן היה לנצלן.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

מצוות תוכחה לקטנים

קטן או קטנה שאינם ברי הבנה, היינו קודם הגיעם לגיל שלש, אין חובה להוכיח אותם ולהפרישם אף לא מאיסורי תורה.

אמנם לכל אדם מירשאל אסור להציע להם לעבור איסור או להאכילם בידים דבר איסור, אף לא באיסור דרבנן, כפי שדרשו חז"ל מהפסוק "לא תאכלם" - לא תאכילום, להזהיר גדולים על הקטנים.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

קדש עצמך במותר לך

"קדושים תהיו כי קדוש אני" (ויקרא יט, ב)

כלל נקוט בידניו אין האדם בא לידי קדושה, אלא על ידי שהוא ממית עצמו באהלה של תורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת פג, ב) לעולם אל ימנע אדם את עצמו מבית המדרש ומדברי תורה, ואפילו בשעת מיתה שנאמר (במדבר יט, יד) זאת התורה אדם כי ימות באהל, אפילו בשעת מיתה תהא עוסק בתורה. אמרו ריש לקיש, אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר, זאת התורה אדם כי ימות באהל, עד כאן.

אמרו עליו על רבינו הקדוש (כתובות קד, א) שבשעת פטירתו זקף עשר אצבעותיו כלפי מעלה, אמר, רבוננו של עולם, גלוי וידוע לפניך שיגעתי בעשר אצבעותי בתורה, ולא נהייתי אפילו באצבע קטנה, יהי רצון מלפניך שיהא שלום במנווחתי. והלכך זכה לכך שקראו לו רבינו הקדוש, והתנהג בקדושה יתירה, וכל ימיו לא הכניס ידו תחת אבנטו. וכיון שפרש מתענוגי העולם הזה, זכה לבא לידי קדושה.

והיאך יכול אדם לבא לידי מדה זו שיהא ממית עצמו על עסק התורה, הרי סוף סוף נברא בעולם הזה וגופו חומרי, וצריך לאכול ולשתות ולישון כדי להתקיים? אלא על ידי שהוא מקדש עצמו במותר לו, ואינו אוכל ושותה וישן אלא כדי לחזק את לבו לעבודת ה' ולא לשם הנאת גופו, מעלה עליו הכתוב שהמית עצמו על התורה, שהרי אינו יכול לעשות יותר. וכתב הרה"ק רבי אלימלך מליז'נסק זצ"ל, בצעטיל קטן שלו (סעיף טו) "קודם נטילת ידים לאכילה יאמר תפלת השב של רבינו יונה ז"ל, ואחר אכילת המוציא יאמר בזה הלשון: לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, אין אני אוכל להנאת גופי חס ושלום, רק שיהיה גופי בריא וחזק לעבודתו יתברך שמו, ואל יעכב שום חטא ועון והרהור רע ותענוג גשמי את היחוד קוב"ה על ידי ניצוצות קדושות של האכילה והשתיה הזה".

ובזמן שהאדם מקדש את עצמו במותר לו, ואינו פושט ידו במה שאינו צריך לקיום גופו, ופורש עצמו מתענוגי העולם, מעלה עליו הכתוב כאילו לא נהנה מן העולם הזה כל עיקר, והמית עצמו על התורה ומצוותיה, ומדרגתו למעלה ממדרגת המלאכים. ולפי שאפשר שאדם זה שנתקדש בקדושה יתירה, תהא דעתו זחה עליו, ויאמר בלבו, כבר קידשתי עצמי יותר מדאי, ואיני צריך לקדש את עצמי יותר, שהרי בין כך אין יצר הרע שולט בי...

ולפיכך אמרה תורה: דע לך שקדושתך למעלה מקדושתך, ואף על פי שהיית ממית עצמך על התורה היום, אינך רשאי לנוח מן העבודה, אלא כל יום ויום אתה צריך לעבוד עד יומך האחרון, ואפשר שלמחר נכנס בך יצר הרע ומפילך ממדרגתך. וכבר אמרו (אבות ב, ד) "אל תאמן בעצמך עד יום מותך". כלומר, עד יומו האחרון חייב אדם להתנהג בקדושה יתירה, ולא להתרשל בעבודת ה', שאם לאו יצר הרע חוזר ומחטיא.

שבת שבתון

א. מותר ללקוט עלי התותים כדי להאכיל אותן לתולעי משי שבועית, ואין בזה משום הפסד פירות שביעית, מפני שהוא גרם הפסד פירות.

ב. אין לקלקל את טעמם של פירות שביעית על ידי שמערב בהם דבר מר. וכן אין לקלקל פירות שביעית למרות שעל ידי זה הוא משביח ומתקן מאכל אחר. ולכן אין לכבוש ירקות [מלפפונים או זיתים ובצלים] בחומץ, וכן אין לנקות חסה בחומץ של שביעית, כיון שלאחר הניקיון הוא שופך את החומץ ומפסידו בידים.

ג. אסור למשווח תבנית אפייה [בעת אפיית עוגה או פת] בשמן של שביעית, כשהמשיחה באה רק כדי שהבצק לא ידבק בתבנית האפייה. וכמו כן אסור לערב בשמן שביעית חומרים שונים למטרת סיכה או הדלקה, וזאת מכיון שעל ידי כך הוא מפסיד את השמן מאכילה.

ד. מותר לסוך את הגוף בשמן של שביעית, אבל אין לסוך כלים ועצים בשמן של שביעית.

ה. אין לסוך את הגוף בייך או בחומץ של שביעית, כיון שאין דרך בכך.

ו. מותר להשתמש בשמן של שביעית להדלקת נר שבת הואיל ונהנה מן האור, ויכול גם לברך על הדלקת נרות שבת בשמן של שביעית.

ובנר של מצות חנוכה יש אומרים שאסור להשתמש בשמן של שביעית, שהרי אסור להשתמש לאורה, ויש שמתירים וסוברים שגם קיום מצוה חשיב צורך האדם להשתמש בשמן של שביעית. ואף שהסברה נוטה יותר להחמיר בזה, מכל מקום כשאין לו שמן אחר זולת שמן של שביעית, יכול לקיים מצות נר חנוכה בשמן של שביעית.

ז. מותר להדליק נר נשמה ביאר-צייט או נר של בית הכנסת בשמן של שביעית, בלילה סמוך לשולחנו באופן שנהנים קצת מאורו. אבל ביום אין ראוי להדליקו משום דשרגא בטיהרא מאי מהני.

ובשמן הנעשה מפירות הבאים מקרקע ישראל שנמכרה לגוי, אפשר להקל להדליק גם ביום. וכל שכן בשמן של גויים ממש, שאין להחמיר בזה כלל.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויאמר לו יהונתן מחר חודש" (שמואל א, כ)

הקשר לפרשה: שבת זו היא שבת שלמחרתה (בימים ראשון ושני) יחול יום ראש חודש אייר, ומכאן הקשר להפטרת השבת בפרק שבו מוזכר העיתוי "מחר חודש".

הידודי הפרשה

הידודים לפרשת קדושים

- מה העצה של רבי אלימלך זיע"א לאדם שיושב לסעוד את לבו?
- אלו נרות מותר להדליק בשמן של שביעית?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משעורי בנסת הגדולה

הגאון רבי יעקב יוסף זצ"ל

במוצאי שמחת תורה בשנת תש"ז, זרח אורו של הגאון רבי יעקב יוסף זצ"ל בביתו של גדול הדור מרן הראשון לציון רבנו עובדיה יוסף זצ"ל.

בבחרותו למד בישיבת 'פורת יוסף' ודבק בראש הישיבה חכם בן ציון אבא שאול זצ"ל, ולאחר מכן היה לתלמידו של מרן הרב שלמה זלמן אוירבך זצ"ל בישיבת 'קול תורה' בירושלים, שם קנה את תורתו והיה אהוב על רוב גאוני ירושלים, שחיבבוהו מאד. לאחר נישואיו עם רעייתו הרבנית ע"ה, למד בכולל אברכים שע"י ישיבת 'קול יעקב' ובהמשך למד ב'מוסד הרב קוק' בירושלים, שם גם הוסמך לרבנות.

עוד בצעירותו דבק במסורת בית אביו והיה מכתת את רגליו בכל רחבי הארץ ממקום למקום, שיעור אחר שיעור, ללמד את העם תורה והלכה. סדר יומו היה תובעני במיוחד; משעות הבוקר המוקדמות בהם נהג לפתוח את יומו בתפילה עם נץ החמה בציון קברו של התנא שמעון הצדיק, הסמוך לביתו בשמואל הנביא בירושלים, ועד שעות הלילה היה מרביץ תורה.

מעולם לא הסכים לוותר על שיעור תורה. כפי הידוע, רבי יעקב יוסף מסר לפחות ארבעים שיעורים מידי

שבוע במשך עשרות בשנים! עד ימיו האחרונים, המשיך במסירות נפש להרביץ תורה על אף מצבו הרפואי, שהרי צורכי הציבור היו כמו חמץ עבור הרב, והחיו אותו ממש - כפי שהעידו עליו תלמידיו הרבים.

לאחר שאביו התמנה לתפקיד רבה הראשי של תל אביב, והשאיר לבנו את מסירת שיעוריו במקומו בבית הכנסת 'בורוכוב', נטל על עצמו את המשימה ברצינות רבה, והחל להשקיע בשיעורי תורה במקום, והפך את המקום למפעל אדיר של תורה כאשר מלבדו הביא עוד מגידי שיעורים רבים, והחל להפיח רוח חיים במקום. שיעורים שמשכו אליהם קהל רב.

יחד עם גאונותו בתורה, הוא היה בעל מידות תרומיות, עניו ושפל ברך בפני כל אדם. לכל שאלה היה מתייחס ברצינות ובכובד ראש, שומע את דברי השואל, ומשיב לו בסבר פנים יפות, בנחת ובשלווה, מתוך ענווה טהורה ויראת שמים.

אחד מתלמידיו סיפר מזיכרונותיו בהזדמנות שנכנס אצל האבלים, והתעניין במצבם, מיד החל מדבר בשטף ובאופן רהוט, להסביר לאבלים ולאבלות את כל ההלכות הנוגעות אליהם, כדי שלא יהיו נבוכים לשאול. ואחר כך המתין מעט, לראות אם יש עוד איזה דבר שאינו ברור לאבלים. והכל בעדינות, בנעימות, ומתוך אהבת ישראל היתירה שהיתה בו.

גם שיעוריו העמוקים ביותר, נאמרו בסגנון קולח ושווה לכל נפש. לא ייפלא אפוא שהצליח להתחבר על קהל אלפים רבים מכל גווי הקשת התורנית שהיו שומעי לקחו הקבועים. מאות רבות של שיעוריו על חלקי השולחן ערוך, פורסמו ברבים, ודבריו מהווים נר לאלפי לומדים השותים בצמא את דבריו.

במהלך שיעור מיוחד שמסר מרן פוסק הדור, רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, הוא ספד לבנו הגדול, וסיפר על גדולתו של בנו וסיפורים שנודעו לו במהלך השבעה.

"אספר דוגמאות על המנוח, שסיפרו לי לאחר פטירתו, קודם לא ידעתי את זה", פתח מרן זצ"ל את דבריו על בנו הגדול זצ"ל.

"איש ואשה, זוג, שהיו בעלי תשובה, קודם לא

היו טובים ואחר כך חזרו בתשובה, היו באים אצלו בשיעור. הוא שאל אותם 'איפה לומדים הילדים שלכם', הם אמרו 'בית ספר חילוני'. הוא ביקש שיוציאו אותם לבית ספר תורני. עשו כדבריו.

"הייתה בת אחת בוגרת, שרצו להעביר אותה לסמינר של חרדים. אמרו לה 'לא, היא למדה אצל חילונים, היא תקלקל את כל הכיתה'. גם בסמינר השני אותו הדבר. הוא לא נואש, הלך למנהל בית הספר של חב"ד, הוא מכיר אותנו, אמר לו 'אני מבקש ממך, תקבל אותה'. הוסיף ואמר למנהל: 'אם תדחוף אותה, זה דיני נפשות. אם היא תלך, מה יצא ממנה'."

מרן המשיך לספר על השיחה בין בנו מנהל הסמינר: "חכם יעקב אמר למנהל 'לכן אני מבקש ממך, תשלח פקס לרבי מחב"ד, מה שהוא יגיד לך - תעשה'. שלח לו, אחרי שלושה ימים, בא אליו, והוא לא קיבל תשובה. אח"כ פעם בא שוב והמנהל סיפר לו 'קיבלתי תשובה לקבל אותה מייד'."

הגר"ע יוסף זצ"ל סיפר מה עלה בגורלה של הבת: "הלכת וגדלה, התחתנה עם אברך, הביא אחת עשר ילדים, כולם אברכים. כולם בני תורה. איזה זכות שיש לו זה. זה לא היה תפקידו, אבל הוא רצה אהבת ישראל שילמדו תורה'."

את דבריו סיכם מרן זצ"ל: "וכל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו."

בניו של הרב העידו כי אביהם שמח תמיד בשביל הצדיקים הזוכים להיפטר בערב שבת לאחר חצות היום, כדברי הגמרא במסכת כתובות (קג, א): "מת בערב שבת - סימן יפה לו". והנה זכה גם הרב ברוב צדקותו להיפטר בערב שבת. עד ימיו האחרונים נשם הרב זצ"ל את התורה הקדושה, ומסר נפשו עליה. הוא סירב בכל תוקף להפסיק את שיעוריו, ובאופן פלאי, הם נתנו לו את הכוחות להמשיך הלאה.

ברוב ענוותנותו, ביקש הרב יעקב יוסף שלא לשבח אותו בהספדים מלבד עניינים של זיכוי הרבים. כמו כן, הוא ביקש שלא לכתוב על מצבתו כי אם את המשפט שתמצת את מסכת חייו המפוארים: "פה נטמן עבדך בן אמתך יעקב חי בן מרגלית". זכותו תגן עלינו.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103 • ספרדית +541141715555

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם